רבא אמר דכולי עלמא לר' אחד ברבים אסור. פירש"י ומתני' (בית דיבור) ובדרייתא בהא פליגי דתנא דברייתא סבר סוף סוף הואיל ולידי הרבים (לגבי) [לחי] לר' אחד ברבים וכרבים נמורה היא אלא שהתורה התירתו [לשון] רש"י ושוה יש לפרש דבהכי פליגי מתני' ובדרייתא כגון שנכנס בבית להחזיר סחורה הש"ס לו דמי שכירות שנה אם בא לפרוטרו כתוך ר"ב חדש דתנא דברייתא סבר אסור אבל אם בא לפרוטרו כתוך ר"ב חדש אמר אמר דכולי עלמא 'צד אחד ברבים' אסור והבא 'ברבים על מנת להחזיר' [אביי] ביניהו מר סבר אסור ומר סבר 'מותר': מת המוכר יגאל בנו: פשיטא? מהו דתימא "ואיש כי ימכר" (בית מושב) אמר רחמנא והאי לאו מכר, קמשמע לן "והיתה גאולתו מכל מקום: מת הלוקח יגאל מיד בנו וכו': פשיטא? מהו דתימא "לקונה אותו, אמר רחמנא והא לא קנה, קמ"ל "והיתה גאולתו מכל מקום: אין מונין לו שנה אלא משעה שמכר כו': תנו רבנן שנה, איני יודע אם שנה לראשון אם שנה לשני כשהוא אומר עד מלאת לו שנה" (תמימה) הוי שנה לראשון, לכי אלעזר אומר לראשון חלוט? רבי אלעזר אומר לראשון חלוט רבי יוחנן אמר [אא] לשני חלוט, בשלמא לר' אלעזר דלדידה הא מנינן אלא לרבי יוחנן מאי טעמא? אמר רבי אבא בר ממל *מה מכר לו ראשון לשני - כל זכות שתבא לידו, אמר רבי אבא בר ממל מכר לשני בתי ערי חומה אחר בחמשה עשר באדר הראשון ואחר באחד באדר השני, זה שמכר לו באדר השני ביום שהגיע יום אחד באדר של שנה הבאה עלתה לו שנה זה שמכר לו בחמשה עשר של אדר הראשון לא עלתה לו שנה עד חמשה עשר באדר של שנה הבאה מתקיף לה רבינא לימא אנא קדים אכיל ז' יתוקא (מקמא) דידך? משום דאמר ליה את נחיתנא לעיבורא; הא תו למה לי, היינו הך? מהו דתימא דכתיב "תמימה" ז' הבא דלא כתיב תמימה לא, קמ"ל ח' ר"שנה-שנה" מהדדי גמרי: כשהוא אומר תמימה כו' רבי אומר מונה שלש מאות וששים וחמשה ימים כמנין ימות החמה וחכמים אומרים מונה שנים עשר חודש מיום ליום ואם נתעברה ז' נתעברה לו: הגיע יום שנים עשר חודש ולא נגאל כו': ת"ר לצמיתות לחלוטין, דבר אחר לצמיתות לרבות "את המתנה" מאי טעמא? צמיתות-צמיתות, אמרה רבנן קמיה דרב פפא כמאן דלא כר"מ דאמר "מתנה אינה כמכר" א"ר פפא אפילו תימא ר"מ שאני הכא דרבי רחמנא לצמיתות, אמרו רבנן לרב פפא ואמר להו רב הונא בריה דרב יהושע לרב פפא והא גבי יובל דכתיב "ושובו" ח) לרבות "את המתנה" ט) ור"מ לא קא מרבי? אלא הא ודאי דלא כר"מ: ת"ר ג) המקדיש בית בבתי ערי חומה הרי זה גואל ג) וגואל לעולם, גאלו אחר מיד הקדש הגיע יום שנים עשר חודש ולא נגאל היה חלוט לו מנא ה"מ? אמר שמואל דאמר קרא "לקונה אותו" ואפילו מיד הקדש, ולחלוטה הקדש? אמר קרא "לדורותיו" יצא הקדש שאין לו דורות, "לא יצא ביובל" למה לי? אמר רב ספרא לא נצרכא אלא למוכר בית בבתי ערי חומה ופגע בו יובל בתוך שנתו סד"א ליפוק ביובל קמ"ל לא יצא ביובל: מתני' בראשונה היה נמכר יום שנים עשר חודש כדי שיהא חלוט לו התקין הלל שיהא חולש מעותיו ללשכה ויהא שובר את הדלת ונכנס, אימתי שירצה ג) הלז' מביא ומיטל את מעותיו: גמ' *אמר רבא מתקנתו של הלל הרי זה ניטיך על מנת שתתני לי מאתים זוז ונתנה לו מדעתו מגורשת, בעל כרחו אינה מגורשת מדאיצטריך

ח) [כתובות נב:] ג) [תוס' פ"ה]

כדי שלא ימלאהו מוכר ליתן לו מעותיו כב] והוא חלוט לו: שיפא חולש. כמו [ישעיה יל] חולש על נויש וכלגרסינן (שבת דף קמח): מטילין חלמיש על הקדשים שיהא מטיל מעותיו לשכות כג] שבעזרה: ויפא שובר סדלת. של בית שמכר וכנכס: גמ' מדעתו. כד] מדעתו. שקיבלם ברצון:

*) ל"ל יש נכור בעל

יש נכור: דהא נבי יובל כתיב תשובו לרבות את המתנות ור"מ לא קא מרבי. דחשוב תשובו לא משמע ליה [לרבות] הכי נמי אמר לא קא מרבי. דחשוב לא משמע ליה [לרבות] דאינה יוצאה לכהנים ביובל כשהוא אחוזה: אותו אחר דינו כלוקח שאם הגיע יום "ב חדש ולא נאלה המקדיש נחלש לזה שגאלה מיד הקדש: [ולחלמיש הקדש. ויהא חלוט להקדש אם לא נגאל בתוך שנתו למה נגאל לעולם: אמר קרא] לדורותיו. למי שיש לו תולדות [דורות] יוצא לצמיתות: (נאלה אחר. כתיב וקם אח הבית הנו': [ואחרי הדור לבעלים הנו'] לא יצא ביובל דאינו הדור לבעלים: [דריבנו] לצמיתות. כראסר לעיל צמיתות: אמרי ליה רבנן לרב פפא והא אמרינן התם בפרק וכשיגיע "ב חדש ר"מ דאמר לענין למיפק ביובל הכי נמי הכא לא קא מרבי: תניא לעולם. ויהא חלוט להקדש אם לא נגאל בתוך שנתו לעולם: אמר קרא] לדורותיו. אמר ליה רבנן לרב פפא והא אמרינן התם בפרק וכשיגיע "ב חדש ולא

נגאלה היתה חלוטה לו: שנאמר לצמיתות. שהיה יכול לומר לצמות ולא לצמיתות לרבות המתנה שנחלפת ואינה יוצאה ביובל כמכר: כמאן דלא כר' מאיר. דאמר בפ' יש בכור לגחלה אלו שאינן חוזרין ביובל כו'. רבי היכי דסבר ר' מאיר דמתנה אינה כמכר לענין למיפק ביובל הכי נמי דלא הויא כמכר למחלם: [דריבי רחבנא לצמיתות. כראסר לעיל צמיתות: אמרי ליה רבנן לרב פפא והא אמרינן התם בפרק וכשיגיע "ב חדש ולא

הבא ברבים ע"מ לחזיר איבא ביניהו. שהלוה התנה עם הבלוה שאם יכול לפרעו בזמנו שיחזיר לו ברבנו סבר כיון שהתנה הלוה שתחזור לידו דפירות שאכל [הליקח] הרי זה רבית ר' יהודה סבר כיון ששאשה לו מכר קנאה הבלוה קנין גמור עד שאתו הזמן ומותר הוא הלוקח לאכול פירותיה שהיא שלו וחזרה לו שמחזירה לו הבלוה אינו דומה כחזרה אלא דומה כמי שחזר ומכרה לו הבלוה עכשיו (דמי) הלכך לא הוי רבית ומתני' דקתני אינה רבית ר' יהודה היא. ע"א לשון מורי הגאון, רבית ע"מ לחזיר שהתנה שאם יפרה את השדה שיחזיר לו דמי פירות שאכל ר' יהודה סבר כיון שמחזיר לו דמי הפירות מותר: איש כי יכור אבר והתנא נאולתו. כלומר מי שמכר יגאל קמ"ל: [שנה. דכתיב ואם לא יגאל עד מלאת לו שנה איני יודע אם שנה לראשון אם שנה לשני כלומר שאם מכרה לאחר אחר חדש אם נלך אחר מלאת שנה של לוקח ראשון שהוא אם לא נאלו מכרה ראשון עד מלאת שנה ר' אליעזר אמר ללוקח ראשון הוא חלוט לדידיה מנינן [למוכר] ללוקח ראשון מונין לו "ב חדש הלכך כדין הוא שתהא חלוטה לו: כל זכות שתבא לידו שיהא בסקומו שיתחלט לו: [עלתה לו שנה. שבר"ח אדר מכר עכשיו בשבעיא לראש אדר אחר: דלימא ליה. זה שקנה בפ"ב באדר ראשון לאותו שקנה בר"ח השני: אנא קדים שתין נורא מיקמי דידך. כלומר אני הסקתי אש בביתי במדורתי קודם שהיסקתה אחה בביתך שאני קניתי קודם מפני מה נחלט לך ביתך קודם מטיחלט איתו שלי שקניתי קודם: דאמר ליה] את נחית לעיבורא. שקנית בחודש העיבור בפ"ב באדר הראשון עלית אדעתך דשנת עיבור אין אדם רוצה לחשוב הלכך לא נמנה שנתה עד ר"ב באדר: [נולדו לו ב' טלאים. ליד אי זה יש לו תורת איל קודם מחבירו וא"כ ראם לענין ציווקא נורן של מעשר בהמה דכתיב במעשר בהמה שנה היוצא השרה שנה שנה. לפ"ה: הוים הוא דכתיב תמימה. נבי בתי ערי חומה לרבות חדש העיבור: קמ"ל דשנה שנה גמרי מהדדי. כתיב נבי ערי חומה שנה וכתיב בטלאים שנה שה תמים וכר בן שנה מה להלן תמימה דהיינה דנחית לעיבורא מחשבין לו שנת עיבור אף הבא נמי: שנה ועיבורה. היינו שנה חדשה ובמה שיתירים הבאה לחלבנה בשלמה ר"א יום דהיינו שס"ה ימים שתהא תמימה בין ללבנה בין לחמה: ואחר הניתן לו בבתנה: [ואחר לבעל לגאל כל ר"ב חדש הנותן המתנה וכשיגיע "ב חדש ולא

*) [ל"ל לו: לצמיתות ואתלאיין ולהלן]

*) [ל"ל הא בבתי ערי חומה ולא בכפרי ערי חומה ומאי טעמא דאמר רבא דאמר רב ספרא לא נצרכא אלא למוכר בית בבתי ערי חומה ופגע בו יובל בתוך שנתו דאי לא יצא ביובל אלא דאמר רבא דאמר רב ספרא לא נצרכא אלא למוכר בית בכפרי ערי חומה ופגע בו יובל בתוך שנתו דאי לא יצא ביובל]

ויקרא כה: כז
ואיש כי יכור בית מושב עיר חומה והיתה גאולתו עד תם שנת ימים תהיה גאולתו
ז) ואם לא יגאל עד מלאת לו שנה תמימה אשר לו אשר בעיר אשר לו תקום לצמיתם לקונה אותו לדרותיו לא יצא ביובל
נוטאו/מבנה
מכר (הגיה) דאמרן וכמון דטנה מכר (זוקה) הראשון לשני, כשאין טנה לאביה הראשונה לאי נמלא - מת רש"ל ור' יוחנן

מבנה
שיטה מקובצת
"ר' אבא בר ממל" ח) להחזיר קא מספלי מר סבר ותיבות אינא ביניהו נמחק: ג) ואיש כי ימכור אמר רחמנא הואי לא לא ובין קמ"ל: ג) שנה הוי אומר שנה לראשון תיבת תמימה נמחק: ד) את נחתת לעיבורא ואנא לא נחתית לעיבורא: ה) שנולד באחד באדר: ו) אכיל ירקא מקמא אות ו' נמחק: ז) תמימה אבל הבא: ח) דשנה שנה מהדדי גמרי. משמע הבא דבכל דוכתא לא בעינן שנים שלמות מיום אל יום אלא הבא דגמרי' שנה מבתי ערי חומה ותימה לרש"ד אלחנן מנ"ל דר"ע ויום מיום אל יום? ותיר"ן דשבא הוא הלכה למשה מסיני אי נמ' סבן עשרים של יוצא צבא שהוא זמן לעונש של מעלה כתיב שנה וגמרי' שנה שנה מבתי ערי חומה וכי היכי דלעונשין של מעלה בעינן שיהו שלמות מיום אל יום ה"ה בענינשין של מטה. הרא"ש ז"ל: ט) ליתן לו שנה ועיבורה אות ח' נמחק: י) נתעברה חשנה נתעברה לו: יא) ור"מ לא קא מרבי. תיסה לרש"ם דאמר דמתנה לא הדרא ביובל לא יוכלו הלוים לתת קרקע שלהם במתנה אם יוצאו דהא כתיב כי אחוזות עולם הוא להם ומטעמיון מינה לעיל שאינן יכולים להחרים מהאי טעמא הוי ניסא מהאי טעמא שלא יוכלו לתת במתנה כיון דלא הדרא לתו ביובל ובעינן אחוזות עולם ויל"ל דקרא דאחוזות עולם לא בא אלא לומר על הפקעת קרקע דכתיב בעניין כנון מחרים שדהו דבישראל מיפקע מ בעליו מן התורה ואשמועינן קרא דבלוי אינו מופקע אבל מתנה דלא כתיב בקרא לא נלי עליה קרא דלא תפקע ואם נתן ודאי מופקעת ולא הדרא ביובל אלא מכר. הרא"ש ז"ל: יב) גואל מיד גואל: יג) הלז. ס"א הלה: יד) דקאסר מתתר בחכי: טו) [ריבית אתי דאחר ברבית הוא ורבית נמורה הוא: טז) (נאולתו והיתה גאולתו) ס"ם דאם לא כן הוה ליה: יז) גאולה עוד מלוי: יח) שנה. דהא איכא ביום: יט) היסקתי אש ונשתשתי: כ) העיבור ולסקא ליה שנה: כא) מדרשון בבכורות (בפ"ב) [פס"ח]: כב) מעותיו ויהא חלוט לו: כג) ללשכות הקדש שבעזרה: כד) מדעתו. שקיבלם ברצון:

נוטאו/מבנה
ב' [אונות ברבא בענין נתינה בגל בחוכו- א) מוכר ביתו בערי חומה טבא לבעלות ביתו מיד. הלוקח ב) נתינת מעות בכי לקיים תנאי בגל

נוטאו
מתנה כמכר

נוטאו
אין חלוט לקונה (אי טרקנים ביתו ובעיר טנה ולא נגאלה)

נוטאו/מבנה
II - I
ב' [אונות ברבא בענין נתינה בגל בחוכו- א) מוכר ביתו בערי חומה טבא לבעלות ביתו מיד. הלוקח ב) נתינת מעות בכי לקיים תנאי בגל

אחיות

ניסן תשרי